

## Arrest

nr. 170 053 van 17 juni 2016  
in de zaak RvV X / IX

In zake:           1. X  
                      2. X  
                      in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige  
                      kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en  
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de  
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 15 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DESGAIN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 28 februari 2013 werd de aanvraag 9bis onontvankelijk

verklaard en werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze bestreden beslissingen werden op 15 maart 2013 ter kennis gebracht.

Eerste bestreden beslissing:

*“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Het feit dat betrokkenen sinds februari 2009 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en banden zouden hebben ontwikkeld, werkbereid zouden zijn en de man zich heeft ingeschreven als werkzoekende, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*

*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.*

*Betrokkenen vroegen op 11.02.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 21.12.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

*Betrokkenen vroegen op 14.06.2012 voor een tweede maal asiel in België aan. Deze werd afgesloten op 19.06.2012 met een beslissing van weigering van in overwegingname van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen gaven geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.*

*De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 10 maanden voor de eerste en 5 dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).*

*Het feit dat hun twee oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.*

*Dat betrokkenen een beroep hebben ingesteld tegen de weigeringsbeslissing art. 9ter, is geen buitengewone omstandigheid, aangezien dit beroep niet schorsend is.*

*Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor een terugkeer naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*

*Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 31.08.2012 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 19.06.2012 van hun asielpcedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielpcedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 /4 § 3 van de wet van 15 december 1980).*

*Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd.”*

Tweede bestreden beslissing:

*“In uitvoering van de beslissing van*

V. K. (...), attaché

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:

B., E. (...) geboren te Vucitern op 24.09.1983, nationaliteit Kosovo

+ kinderen M., M. (...), geboren op 11.12.2004, nationaliteit Kosovo

M., S. (...), geboren op 01.11.2006, nationaliteit Kosovo

M., M. (...), geboren op 16.04.2009, nationaliteit Kosovo

en M., M. (...), geboren op 24.06.2011, nationaliteit Kosovo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd : Betrokkene is niet als vluchteling erkend en werd ook geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen op 21.12.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 3, 5 en 8 EVRM, artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het rechtszekerheids-, het vertrouwensbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel.

2.2. Verzoekers verwijten de verwerende partij de notie buitengewone omstandigheden te miskennen, met name de integratie, waardoor artikel 9bis geschonden wordt. Verder stellen zij dat verwerende partij geen oog heeft voor de bijzondere moeilijkheid die de terugkeer met zich meebrengt voor het schoollopen van de kinderen.

2.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland".

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt aldus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet

toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De Raad van State oordeelde dat het begrip "buitengewone omstandigheden" restrictief moet worden geïnterpreteerd. Een interpretatie waarbij "het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen" niet wordt gerespecteerd, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" werd herbevestigd.

2.4. Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. In casu werd verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

- de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en worden niet in de ontvankelijkheidsfase behandeld;
- de ingeroepen vrees voor een terugkeer naar het land van herkomst werd reeds aangehaald ter ondersteuning van het asielrelaas en kan bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid;
- zij staven niet dat artikel 3 EVRM. geschonden zou zijn bij een terugkeer. De loutere vermelding van dit artikel volstaat niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden;
- het feit dat hun kinderen hier naar school gaan kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Zij tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden;
- dat betrokkenen een beroep hebben ingesteld tegen de weigeringsbeslissing artikel 9ter, is geen buitengewone omstandigheid, aangezien dit beroep niet schorsend is.

2.6. De Raad stelt vast dat werd geantwoord op de door verzoekers in hun aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. Verzoekers stellen dat zij niet akkoord zijn met deze beoordeling. Daarmee tonen zij evenwel niet aan dat de bestreden beslissing de aangevoerde rechtsnormen zou schenden of dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

2.7. Verzoekers stellen dat het schoollopen van het kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat volgend motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is: *"Het feit dat hun twee oudste kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."*

2.8. Verzoekers roepen de schending van artikel 3, 5 en 8 EVRM in zonder te verduidelijken op welke wijze die artikelen geschonden zouden zijn.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat de eventuele schending van dat artikel reeds onder de loep werd genomen in het kader van de asielprocedure. De asielinstanties hebben de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De schending van artikel 3 EVRM werd bijgevolg niet vastgesteld.

2.9. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing motiveert over alle in de aanvraag aangebrachte elementen. Hieruit blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekers alsook een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. In deze belangenafweging werd in het bijzonder nagegaan of het privé- en gezinsleven van verzoekers, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekers de concrete motieven betreffende hun privé- en gezinsleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerleggen. Verzoekers maken met hun betoog, zoals uit voorgaande bespreking van het middel blijkt, niet aannemelijk dat het aangehaalde gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het voor hun onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen.

Voorts moet er op worden gewezen dat er in casu enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoekende partijen ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Dit gegeven belet ook niet dat verzoekers de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kunnen laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers tonen, samengevat, niet aan dat het bestuur de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers tonen evenmin aan dat de bescherming van het gezins- en privéleven, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde

redenen, waarom zij menen in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf, niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door hen aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is niet gegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC